

Μπούλικα Μιχαλοπούλου, εργαζόμενη στο ρ/σ Στο Κόκκινο και εκπρόσωπος στο Μεικτό Συμβούλιο της ΕΣΗΕΑ

Μια ιστορία γνωστή στα ΜΜΕ στα μνημονιακά γρανάζια των τελευταίων χρόνων ήταν η πρόσφατη κατάσταση που δημιουργήθηκε στον ραδιοφωνικό σταθμό Στο Κόκκινο — ιδιοκτησίας ΣΥΡΙΖΑ. Επίκληση οικονομικών προβλημάτων-μειώσεις-ατομικές συμβάσεις. Το κεφάλαιο άνοιξε τον περασμένο Νοέμβριο με το τελεσίγραφο «μειώσεις μισθών ή έξοδος από το σταθμό», εμπλουτισμένο με τη γνωστή και πολυαγαπημένη φράση του νεοφιλελεύθερου κατεστημένου, «δεν υπάρχει εναλλακτική». Η άρνηση των εργαζομένων να συναινέσουν σε αυτό το ιδιότυπο «σχέδιο βιωσιμότητας» έφερε τις απολύσεις και μαζί με αυτές τη διάρρηξη της «κόκκινης γραμμής» στις εργασιακές σχέσεις στον χώρο του ραδιοφώνου.

Η συνέχεια είναι σχεδόν ίδια με το σενάριο που βλέπουμε να παίζεται σε όλους τους εργασιακούς χώρους. Ο φόβος της ανεργίας και η ανασφάλεια έφεραν τις συζητήσεις για προτάσεις μειώσεων και τον διάλογο για να «γλιτώσουμε ό,τι μπορούμε», γνωρίζοντας παράλληλα ότι το μοντελάκι που θα ακολουθηθεί στον σταθμό θα «φορεθεί» και στη νέα συλλογική σύμβαση εργασίας που προωθείται για εφαρμογή στον χώρο των μέσων ενημέρωσης. Όλο αυτό το διάστημα επιστρατεύθηκαν πολλές εσωτερικές μας δυνάμεις, έγιναν προσφυγές στο ΣΕΠΕ, έγιναν κινητοποιήσεις, πιάστηκε η ΕΣΗΕΑ, δόθηκε μία μάχη συλλογική σε ιδιόμορφες συνθήκες «λόγω και της κομματικής ταυτότητας του σταθμού», ενώ αρκετές φορές βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ακραία αντανεκλαστικά. Δεν ξέρω αν μπορείς να ονομάσεις «νίκη» το κατώφλι των 800 αντί των 750 ευρώ στους μισθούς και τις λίγο μικρότερες μειώσεις από το προτεινόμενο αρχικά οριζόντιο 20%. Σίγουρα, όμως, είναι μια παρακαταθήκη για το μέλλον και τους αγώνες που δεν σταματούν ποτέ.

Έτσι εκτιμά μια εργαζόμενη επί 12 χρόνια στον σταθμό, που έχει αποφασίσει πως δεν θα υπογράψει ατομική σύμβαση εργασίας.

Δημοσιεύτηκε στο **PRIN** στις 17 Φλεβάρη 2018